

Mathilda Rotkirchs brev till Berndt Adolph 1/11 1839

Abo d. 1 November 1839.

Min Gode Adolph ! För en 5 timmar sedan hemkommen skyndar jag mig med detta brev till Dig på det du ej längre skall behöfva vänta på underrättelser ifrån oss, både pennan och blecket är dåligt emedan jag ännu ej hunnit få något i ordning, men du är van vid mina kråkfötter.

Mamma har fått flere brev ifrån Dig som obeskrifligen fägnat oss alla och är det med riktig otålighet vi längtar efter dem; huru oändligt gläder det icke oss att du trifves så väl på Degeborg är frisk och vistas bland så hyggliga kamrater och Lärare. När Mamma sist skref till Dig ifrån Rilax lär hon nämt vår önskan att få se Augusta och Emilie där; vi glädde oss mycket åt denna tanke, tills Emilie skref att det var omöjligt för dem att komma, emedan Robert fick låf att resa till Viborg för den nya Hofrättens invigning, hade med sig vagn och betjent m.m. svårigheter som hon uppgaf, hvarefter Mamma beslöt att resa hit istället ensam, under tiden vi beredde oss att få odrägligt tomt och ledsamt ensamma på Rilax; dagen före resan kom, Mamma gick upp i skymningen för att packa in, Moster, Therese och jag for vid samma tid ut och åkte (som vi gjorde nästan dagligen i tvenne landchacsare) när vi skulle passera ut för backen vid Altuna sågo vi en vagn komma emot oss; först trodde vi det var Atte, sedan puttrade vi öfver att främmande skulle komma just den dagen; men kan du tänka det ej dröjde länge förrn glädje följde sorg som vanligt här i lifvet. De reste i förra mändags Gud gifve deras resa gått lyckligt och ingen förkylt sig, de dagarna voro mycket kalla, i morgon hoppas vi få brev och vill jag i det längsta dröja med förseglingen af detta och om möjligt äfven meddela dig något därför. Troligen kommer vi ej i vinter att resa till Helsingfors och kan det draga länge ut innan vi igen kan få råka systrarna, denna ovisshet är alltid ängslig, mycket kan hända ehuru man alltid vill hoppas det bästa. Vår resa hit gick mycket lyckligt. Vädret i går guldligt och väglaget det bästa man kunde önska sig, gerne hade man

ännu längre dröjt på Rilax (ty intet nöje väntar oss här utom trefnaden inom hus och att slippa förargas öfver Postens tröghet som alltid var fallet på Rilax. Med riktig motvilja inträder man åter i Åbo societeten, som isynnerhet på detta år förminskats bra mycket. Jag skall flitigt måla igen och genomgå min egen själ, egen inbillning förnöjd söka fördrifva vintern igen, till sommaren åter kommer som alltid har sin behag tillochmed i detta land är så skön och den enda årstid man här kan få njuta af något. Jag slutade Salig Grande Tantes portrait på Rilax, efter mycket besvär, mycket bråk, men som jag nästan glömt redan, då min belöning blef den, att alla fant det till och med likt, Grand Oncle så ofantligt nöjd och sade sig ej kunnat önska sig ett likare portrait efter hennes död. Sedan gaf mig 100 Rubel som jag naturligtvis ej ville emottaga men fick låf, och när man ej har mycket, var detta nog välkommit. En liten copia af On Murano i Wenedig gjorde jag äfven åt honom i hast målade jag en helt liten tafla af Gubben sjelf sittande vid sitt spelbord, stolen, Putte derunder spelbordet, foderalet allt är synligt och är detta bra roligt att hafva aftagit, isynnerhet när Gubben är död. Nej god natt nu Bästa Adolph jag är så trött efter resan så att sömnen skall smaka bra godt, så mycket mera som vi ej sofde stort sista natten på Salo däri från de just höllo på att flytta till det Nya Gästgifveriet hade nästan alla möbler borta och så kom bullrande resande och störde oss i vår bästa sömn.

Den 2. God morgon ! Sömnen smakade godt, men glad uppvaknade man ej ty det är triste att emotse en lång och tråkig höst med derpå följande vinter; vädret är i dag mulet och dystert, ingen bekant har vi ännu råkat och gatan är öde tomm. Skulle Augusta och Emilie bo här hade vi intet skäl att klaga, nu finns här ingen kristen själ med hvilken vi äro närmare förenade som vi kan uppricktigt älska och hålla af.

Huru det gick med Sophia Reuterskölds resa utrikes, förmodar jag att du nu hört, ty då den öfverallt var så omtalt, skall man nog fråga

Mathilda Rotkirchs brev till Berndt Adolph 1/11 1839 3.

hvarför den ej blef utaf. Mamma hade just i går bref ifrån henne, hon är på Rånäs hos Baron Reuterskölds, blir där till början på December då de flyttar in till Stockholm kommer att bo på Hotel Garni i Brondinska huset mitt emot Wilkers; inga möbler, intet eget hafva änn vi igenkände Augusta och Emilie äfvensom lilla Fredric, huru stor vår förvåning och glädje var kan jag ej beskrifva, men du väl föreställa dig Bästa Adolph, på hemvägen tänkte vi blott på huru vi rätt skulle kunna öfverraska Mamma, skyndade oss först för att hindra någon af folket hinna säga att främmande kom, allt lyckades så väl att Mamma ej visste af något förrän Systrarna stodo i rummet. Och Du kan ej tro huru godt det kändes att finna en så högst ledsamm och enslig tid i en hast förbytt i bara glädje. Efter Roberts återkomst ifrån Wiborg hade han genast bett Emilie taga sin vagn och resa för att hindra Mamma att besvara sig; Augusta hade i detsamma inkommit ifrån Nevas för att råka Mamma, då deras planer så i hast förändrades; om det blott varit tid sade de, så hade Lilla Axel och Emilies lilla söte Robert äfven medkommit, men det handts ej skickas efter den förre, detta skulle naturligtvis ännu mera höjt vår glädje och trefnad, Axel är Gud vare lof aldeles frisk igen men var farligt dålig, aldeles för döden, stackars Augusta, hvad hon då led. - Systrarna dröjde 12-13 dagar på Rilax; Grand Uncle var ofantligt nöjd att se dem, tyckte oändligt mycket om lilla Fredrik som ock har blifvit bra snäll och söt, har embellerat mycket och var riktigt vår lilla rodocka. Att ditkom straxt efter systrarna och förlöt dagarna under den största innerligaste, ostörda trefnad, tills allt, åter var slut och den grymma skiljasmässans dag var inne, på svårt är ej detta för Sophie om hon där utom att hafva visat någon verkelig ömhet för henne. Dagen innan vi reste ifrån Rilax fick Grande Uncle den fögnande underrättelsen kan du tänka ifrån Pommern att hans derstädes 50 åriga process nu en gång är vunnen; hans vinst lär stiga emellan 20 a 30.000 RD Rgs sen alla skulder är (oläsligt)

= = i ordning utan skall bo alldeles som resande, allt hyrt och äta från spisqvarter, detta är väl allt ledsamt, men äro de ändå så lyckliga; Sophie berömmar sin Carl allt mer och mer och gläder sig åt en ännu större huslig lycka i nästa sommar. Få se om man får råka henne i nästa sommar; om hon kan komma hit eller vi få resa öfver. Grand Oncle är märkvärdigt kall för henne ännu talar han ej gerna om henne, då han gör det är det bara likgiltigt; dock han har skrivit till henne ett ömt bref, när hon en gång var borta trodde man allt att han snarare skulle sakna henne; men kanske ännu med tiden att allt blifver bättre man skall hoppas det, ty huru nu än detta för hans söner och roligt att han fick denna glädje innan sin död. Ännu har ingen post ifrån Helsingfors kommit och jag ser mig nödsakad att redan sluta detta bref. Farväl min Alskade Adolph skrif snart snart och fortfar att vara frisk och finna dig väl. Mamma och Theres beder hjärtligt hälsa dig genom din i döden tillgifna vän och syste

Mathilda

(möjligt att något blad kan vara borta, ty en del satser förefalla att vara avbrutna och början å nästföljande obegripligt)

